

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Sect. 2. Vera utriusque doni Confirmationis in gratiâ & Perseverantiæ in
illâ differentia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

uberiore aliquâ gratiâ & præpotenti aliquo auxilio, quo confirmatus ita inclinatur in bonum ut ab illo non possit de facili deflecti: per quod tamen non ita retrahitur à malo ipsi opposito, ut absolute non possit peccare. Ab extrinseco verò, scilicet protectione singulari & custodia Divinâ submovente occasiones & impediende tentationes, præcipue vehementes, in quibus succumbere posset. Ita Didacus Alvarez lib. 10. de Auxiliis disp. 104. & alii: Ex quo consequenter infert post probatam conclusionem quartam, differentiam inter donum confirmationis & perseverantiæ in gratia, in hoc consistere, quod donum confirmationis duo supradicta complectatur: donum verò perseverantiæ ultimum tantum, ut proinde differant inter se sicut excedens & excessum.

XIII. Sed nec hæc doctrina placet, primò quia falsum est illos quibus Deus dedit donum secundum quod est perseverantiæ, nullis unquam opponi tentationibus vel occasionibus gravioribus; nisi addat Alvarez in quibus Deus prævidit fore, ut succumberent si illis exponerentur: quod non facile dicet, ne cogatur admittere scientiam mediam: ergo donum perseverantiæ non consistit in illo extrinseco, quandoquidem plures etiam uberiores gratias afferat quibus graviores illas tentationes, (quibus quandoque opponuntur) superent.

XIV. Hæc doctrina est ipsissima D. Augustini lib. de Corrept. & Grat. cap. 12. ubi sic Sanctus Doctor. *Si in tantâ infirmitate vite hujus, in quâ tamen infirmitate propter elationem reprimendam, perfici virtutem oportebat, ipsis relinqueretur voluntas sua, ut in auxilio Dei, sine quo perseverare non possunt, manerent si vellent, nec Deus in eis operaretur ut vellent; inter tot & tantas tentationes infirmitate suâ voluntas ipsa succumberet, & ideo perseverare non possent, quia deficientes infirmitate, non vellent.*

XV. Secundò, quia nimis absurdum est, & à ratione alienum quod si in confirmatis in gratia requiratur, ut removeantur ab extrinseco tentationes & occasiones peccati graviores, requirantur abhuc ab intrinseco uberiores gra-

tia & auxilia fortiora ut stent in eâ gratiâ in quâ dicuntur confirmati: quinam enim erunt illi qui in gravioribus tentationibus & peccati occasionibus stabunt, si confirmati in gratia eis objecti casuri sint ut propterea illis exponi non debeant?

SECTIO II.

Vera utriusque doni Confirmationis in gratiâ & Perseverantiæ in illâ differentia.

Nota primò ex D. Thoma lib. 3. **N**ontra gentes cap. 155. quod illud quod naturâ suâ est variabile, ad hoc quod figuratur in uno, indiget auxilio alicujus moventis immobilis: sed liberum arbitrium etiam hominis existentis in gratia habituali, adhuc manet variabile & flexibile à bono in malum, ergo ad hoc quod figuratur in bono, & stet in illo usque in finem, indiget speciali Dei auxilio, quod est Confirmatio in gratia.

Nota secundò, per istud autem auxilium Dei speciale quo figuratur voluntas in bono, non ita debet figi in eo, ut dei ei necessariò stare necessitate antecedente: sic enim non esset confirmatio potentiæ liberæ, sed ipsius everfio: sed oportet quod gratia illa, seu speciale auxilium illud per quod confirmatur, ex vi suâ ita statuatur in bono, ut non adimat libertatem: ita verò relinquat libertatem, ut talem tribuat firmitatem, quod nihil illam inflectet ad malum.

Nota tertio ex D. Augustino lib. de **D**ono Persever. cap. 6. & communi Theologorum doctrinâ, donum perseverantiæ nullatenus posse interrumpi per peccatum mortale, licet admittat secum veniale. Ratio est, quia eo ipso quo quis peccat mortaliter, deflectit à bono incepto, & sic non perseverat: implicat ergò quod donum perseverantiæ per peccatum mortale interrumpatur.

Nec obstat quod prædestinati multi sæpè cadant à gratia, sæpè resurgant, qui tandem moriuntur in gratia, ac consequenter cum perseverantiâ. Non

ynopsis

agnaliu
D.
Josephu
SV
an

enim indè ſequitur perſeverantiam poſſe interrumpi: quia horum perſeverantia non ſumit initium ab illa gratia quam primò acceperunt, vel ad quam in ſua converſione reſurrexerunt, quæ fuit interrupta: ſed ab illà à quâ non ampliùs ceciderunt, & in quâ finaliter deceſſerunt. Undè quod alii in gratia quam vel in utero, vel in Baptiſmo acceperunt perſeverarint, ita ut nunquam peccarint mortaliter: Alii verò in ea quam in prima converſione ſua: Alii denique in illa quam poſt plures lapſus & plures reſurrectiones, v. c. circa finem vitæ acceperunt, quæ connectitur cum gratia conſummata, id eſt gloria, quæ durabit in æternum, perſeverantia eadem eſt eſſentialiter, & differt tantùm accidentaliter ſecundùm magis & minus.

XX. Nota quartò, quod gratia perſeverantiæ ſit in interruptibilis, id non ſemper provenire ab intrinſecis viribus ipſius gratiæ, ſed plerumque ab extrinſeca etiam Dei providentia ſpeciali, per quam modò removenitur à prædeſtinato tentationes & occaſiones peccandi gravioreſ, in quibus ſuccubuiſſet ſi illis expoſitus fuiſſet: Vel certè ipſemet remouetur ab illis per mortem acceleratam: hinc illud Sapient. cap. 4. *Raptus eſt ne malitia mutaret intellectum ejus, aut ne fictio deciperet animam illius: Fascinatio enim nugacitatis obſcurat bona, & inconfiantia concupiſcentiæ tranſvertit ſenſum ſine malitia.*

XXI. Nec facit contra quod habet Sac. Concil. Trid. ſeſſ. 6. can. 12. dicens: *Si quis dixerit juſtificatum ſine ſpeciali Dei auxilio in accepta juſtitia perſeverare poſſe anathema ſit.* Nam & remotio tentationum & occaſionum peccati graviorum à prædeſtinato, in quibus ſuccubuiſſet ſi illis fuiſſet expoſitus, & ſubſtractio prædeſtinati ab illis per mortem immaturam, antequam malitia mutaret intellectum ejus, aut fictio deciperet animam illius ut perverteretur, quod eveniſſet ſi diutius vivere permiſſus fuiſſet, ſingularis eſt Dei favor, & numeratur inter ſpecialia Dei auxilia, quia nec dantur omnibus juſtificatis, nec huic dare tenebatur, ſed ei à Deo datum fuit ex ſingulari ejus in ipſum benevolentia. His poſitis.

Dico, magna eſt inter utrumque^{XXII} donum confirmationis & perſeverantiæ in gratiâ differentia, licet enim videantur convenire in notando tertio, quod ſcilicet donum perſeverantiæ ſigat juſtum in bono, ut ipſius juſtitia per peccatum mortale interrumpi non poſſit, uti nec confirmati in gratiâ: Differunt tamen quàm maximè inter ſe utraque iſta gratia, quia non eſt neceſſe juſtum cum dono confirmationis rapi ne malitia mutet intellectum ejus, aut ab illo averti tentationes gravioreſ, aut occaſiones peccandi majoreſ, ne illis expoſitus cadat, ut diximus notando quarto de juſto cum ſolo dono perſeverantiæ, cum ſupponatur in gratiâ confirmatus, quin eſt contra majoribus & vehementioribus objiçendus, ut confirmatus & ſtabilis in gratia accepta appareat. Quemadmodum enim columna vel pyramis, verbi gratiâ, non dicitur firma & ſolidata, quæ vento vel impulſui etiam utcumque gravi reſiſtit, ſed quæ vehementioribus, adeò ut à nullo diſjici poſſit, ita non ſolum ille in gratia dicendus confirmatus, qui ut ſtet vehementioribus eſt ſubducendus tentationibus, aut occaſionibus, ſed ille cui datum eſt in quibuſvis perſtare, & contra quem etiam fortiſſimæ quæque vires ſuas experiri poſſent.

Quare breviter dico & concludo donum confirmationis conſiſtere in gratiâ^{XXIII} ſpecialiſſima quam Deus confirmato confert ex ſingulari benevolentia ita commenſuratâ ad libertatem & omnes occaſiones, ut cum illâ confirmatus ſit liberè, immobiliter tamen & invictè reſtiturus. In quo diſtinguitur à dono perſeverantiæ quæ id non habet ex ſe & ab intrinſeco, ſed indiget haſ tentationes ab illo removeri, vel ipſe ab illis ſubtrahi.

Probatur hæc doctrina efficaciffimè^{XXIV} ex loco citato Sapientia cap. 4. *Iuſtus ſi morte præoccupatus fuerit in refrigerio erit, & vivens inter peccatoreſ tranſlatus eſt, raptus eſt ne malitia mutaret intellectum ejus, aut ne fictio deciperet animam illius: fascinatio enim nugacitatis obſcurat bona, & inconfiantia concupiſcentiæ tranſvertit ſenſum ſine malitia.* Ubi vides juſtum hunc rapi antequam malitia mutaret intellectum ejus, aut fictio de-

piſſet

pisset animam illius, ac sic habuisse donum perseverantiae, non fuisse verò confirmatum in gratia, quandoquidem futurum erat ut fascinatio nugacitatis obscurans bona, & inconstantia concupiscentiae transvertens sensum sine malitia, mutaret intellectum ejus, & deciperet animam illius. Igitur donum perseverantiae est omnium praedestinatorum & salvandorum, donum confirmationis in gratia est valde paucorum.

SECTIO III.

Divus Josephus fuit in illa gratia quam in utero accepit, & quam ex utero attulit, confirmatus.

XXV. **M** Irè Seneca perfidiam Alexandri Magni, qui Callisthenem virum probum & sine noxâ ullâ interfecerat, infectatur: mirè sceleris istius magnitudinem aperit lib. 6. quaest. natural. cap. 23. ubi sic ille in hac causâ. *Hoc est Alexandri crimen aeternum, quod nulla virtus, nulla Bellorum felicitas redimet: Nam quoties quis dixerit occidit Persarum multa millia, opponetur & Callisthenem. Quoties dictum erit occidit Darium penes quem tunc magnum erat Regnum, opponetur & Callisthenem: Quoties dictum erit omnia Oceano tenuis vicit, ipsum quoque tentavit novis classibus, & Imperium ex angulo Thracia usque ad Orientis terminos protulit: dicitur sed & Callisthenem occidit: Omnia licet antiqua Ducum, Regumq. exempla transferit, ex his quae fecit, nihil tam magnum erit, quam scelus occisi Callisthenis.* Hæc Seneca contra Alexandrum & Magnalia Alexandri.

XXVI. Tam atrum est nigri alicujus sceleris atramentum, tantus ejus nævus, teste etiam infideli illo ex solo naturæ lumine judicante Philosopho, ut unicui plus nocere possit homini, plus eum obscurare valeat quam præclara quævis facinora prodesse vel illustrare. Quare & hoc etiam infidelis istius opinamento adducor, ut arcem ab electo in Patrem **JESU** Magno Josepho omne

peccatum, maximè verò grave & mortale per totam ejus vitam.

In hoc etiam conspirant illi qui asserunt (quibus ego me adjungo) ipsum fuisse in illâ gratiâ quam in utero accepit, & quam ex utero attulit, confirmatum: ita Joannes Gerson ferm. de Nativ. Beatæ Virginis habitò in Concil. Constant. & in suâ Josephinâ, noster Hieronymus Gratianus lib. 5. de Sancto Josepho cap. 5. tit. 1. Carthagena tom. 3. de Arcan. lib. 18. homil. magn. & ult. §. 1. Est hodie communis & ab omnibus recepta, videturque sequi ex ipsius sanctificatione in utero: ut quid enim sanctificatio præter ordinem usitatum, & tam singulariter anticipata, nisi ut firmiori potentiorique manu fundata, idest Dei per se immediatè illam operantis, perfectior illa ac solidior per omnia assurgeret?

Et certè cum non solum sanctificatis in utero id doni concessum sit, ut patet in Joanne Baptistâ, & ex doctrinâ D. Thomæ 3. part. quaest. 27. art. 6. ad 1. ubi ait: *Sanctificatis in utero creditur præstitum ut de cætero mortaliter non peccarent, divinâ eos protegente gratiâ, sed etiam aliis ut de Sanctis Apostolis à recepto in die solemnî Pentecostes Spiritu Sancto docent communiter Theologi; quis illud D. Josepho tam eximie præ illis electo, tam singulariter præ illis inaugurato denegare poterit?*

Probatur secundò, quia certum est stetit in gratiâ usque ad mortem: & abundè constat mortem ejus non fuisse immaturam, & ipsum tantis tentationibus expositum quales nullæ fortè similes, in quibus tamen non tantùm invictus perstitit, sed etiam virtutes plures in summo exercuit, ut patebit ex dicendis postea, ergo, &c.

Objicies, gratia justitiæ originalis est major gratiâ sanctificationis in utero. Sed gratia justitiæ originalis non advexit secum donum confirmationis in gratiâ, ut patet in Adamo & Evâ, qui fuerunt creati in gratiâ & justitiâ originali, qui tamen ab eâ ceciderunt: ergo nec gratia sanctificationis in utero illud donum advehet: Respondeo negando majorem, si agatur de vi & virtute utriusque

ynopsis

magaliu
D.
Josephu
SV
an